Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 7. Den 1. April 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

De Helliges aarlige Jubelfest.

eller Høitideligholdelse af d. 24de Juli 1851, i Store Salt-Søe Stad.

Efter at de Sidste Dages Hellige have lidt saa megen Trængsel have de naturligviis stor Grund til at være glade ved deres nærværende lykkelige Forfatning, hvorfor de ogsaa aarlig høitideligholder den Dag, da deres Præsident med sine raske Pionerer først betraadte deres ny Hjem og allerede samme Dag satte Ploven i Jorden; hvilket var Begyndelsen til de høist forbausende vidtløftige Anlæg, der nu lader sig tilsyne. Efterfølgende Meddelelse er uddraget af „Deseret News,"

"Ved Dagens frembrud blev Store Salt-Søe Stads Indvaanere høitideligt overraskede ved en tre Gange gjentaget Kanontorden og de svulmende Toner fra Nauvoo Musikcorps, der majestætisk drog frem igjennem vore Gader paa sin kæmpemæssige Vogn, og glædede Indvaanernes Hjerter med sine liflige Arier. Morgenen skred frem i dens sædvanlige Ynde og Skjønhed. Kl. 7 blev Kanonerne fyret af een Gang rundt; hvorpaa Staden fik Udseende af en levende Masse, der bevægede sig henimod Tabernaklet, hvor den førend Prosessionens Begyndelse baade i og udenom den rummelige Bygning, udgjorde en levende Udstilling af den unge Bi-Stats Skjønhed, Ziirlighed og Kraft, og Alle saae ud, som om Folkets aarlige Hviledag var kommet igjen, og afgav et herligt Skue af de kraftigste Mænd og elskværdigste Fruentimre med deres Børn, der nogensinde var samlet i en saadan Anledning.

Paa Tempelpladsen Nordost for Tabernaklet, udbredte den sagde Zephyr Deserets store Flag over os, med dets Stjerner, Striber og Statsvaaben; og Bannere bleve opreiste af de forskjellige Selskaber der gjorde sig færdige til Parade.

Selskaberne bleve organiserede i Tabernaklet, og Kl. 8 blev Prosessionen ordnet til Parade i følgende Orden: — Nauvoo Musikcorps med sin Fane; — Militærmusikcorpset; — Pionererne med et Banner, forestillende deres Overgang over Plattefloden, med dette Motto: "Efter Opoffrelse kommer Velsignelser;" og hver Pioneer bar et Sindbillede paa sit Kald, nødvendigt for dem i at anlægge en ny Colonie; — Bestyrelsen for Universitetet, hver med en Bog, og deres Fane med dette Motto: "Al Sandhed;" — Fireogtyve gamle Fædre, med Fane med Motto: "Helte af 1776;" — Fire og tyve eensklædte Drenge med hvide Beenklæder og straagule Trøier, Straahatte og blaae Skjerf, og Fane med Motto: "Israels Haab"; — Fire og tyve Mødre i Israel, med Fane med Motto: "Vore Børn er' vor Ære;" — Fire og tyve unge Piger, klædte i Hvidt, med lyserøde Skjærf, og Fane med Motto: "Dyden boer i Zion." — Fire og tyve unge Mænd, med sorte Kjoler, hvide Beenklæder og røde Skjærf,

bærende et Banner med Motto: Herrens Løve;" — Fire og tyve unge Damer, klædte i Hvidt, med Rosenkrandse paa deres Hoveder, blaae Skjærf, og bærende et Banner med Motto: "Hil være vor Øverste;" — Striberne og Stjernerne af de Forenede Stater; — Brigham Young, H. C. Kimball, W. Richards, Patriarken John Smith, Dr. J. M. Bernhisel, Hr. Harris, Secretair i Territoriet, Brandebury, Dommer, Z. Snow, Dommer, Hr. Rose, subindiansk Agent; — Fire og tyve Biskopper, eens klædte, hver bærende et Flag med et passende Sindbillede.

Prosessionen blev modtaget med Musik, og en vedvarende Kanonade, til Alle havde taget Sæde i Tabernaklet.

Forsamlingen blev opfordret til Taushed, og Bøn blev holdt.

En Sang af tre Brødre. Hvor efter D. H. Wells, der har været Officeer og Embedsmand i Illinois, stod op og holdt følgende Tale.

Venner og Brødre! Atter er vor nationale Jubelfest kommen, belæsset med de ypperlige Frugter af Fred og Virksomhed, Sommerens Høst og vore kjære Venners og Brødres Nærværelse, der kommer hid, for at nedsætte sig i Bjergenes Dale. Hvor man idag fire Aar siden, ikkun hørte Krikketens Qvidder, Ulvens Hylen og Indianernes Skrig, bliver nu denne ubehagelige Musik afbrudt ved Arbeides travle Lyd og Glædes Røst. De evige Høies Taushed er borte, og Elvenes Susen giver efter for Møllernes Klappren. Det Forbigangne! Det Forbigangnes Historie stiller sig frem for os og minder os om hvo vi er' og hvor fra vi kom; — ligesom den kraftfulde Eeg, der har overstaaet den stærke Orkan, stolt kneiser over den omliggende Ødelæggelse, saaledes opvække vi hinanden til Bevidsthed, at vi kunne vende os til Speilet og vide, at det er os.

Lader os vende os til Speilet og betragte det Forbigangne. — I Aaret 1830, paa den siette Dag i April, blev Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseret i Manchester i Ontario County i Nye York Stat, og bestod af sex Medlemmer.

Snart derefter flyttede den til Kirtland i Ohio, hvor den, midt i Modstand og bitter Forfølgelse, vedblev at vore og tiltage, og beviste at Sandheden er mægtig og kraftfuld.

I 1834 flyttede Menigheden (i hvad man kaldte Zions Leir,) til Missouri Stat.

I Vinteren 1838 og 39 blev Menigheden fordreven fra Missouri af en morderisk Bande, efter derpaa lydende Ordre af Gouverneur Lilburn W. Boggs.

Den 27de Juli 1844 blev Propheten Joseph Smith og Patriarchen Hyrum Smith, myrdede med koldt Blod af Pøbelen i Illinois, medens de vare indsluttede i Arrest, paa Gouverneurens af Illinois, Thomas Fords Æresord og Garanti om Sikkerhed.

Om Efteraaret 1845, da Pøbelen for en Tid af ti Dage havde fremturet med at afbrænde de Helliges Huse, uden at der blev en Haand løftet imod dem til Forsvar, vovede Samfundet at anvende Magt og adsprede Pøbelen, og blev ifølge deraf, for at frelse sig fra den truende Ødelæggelse, nødt til at sikkre sig ved Flugt udi Ørken, og gjorde til den Ende Freds-Underhandling.

Paafølgende Vinter og Foraar, nemlig 1846, skete det i Overeensstemmelse med bemeldte Traktats Forsigtighedsregler, at Menigheden forlod Huus og Hjem i den koldeste Tid af Aaret, midt i Snee og Slud, med Qvinder og Børn, drog over Missisippifloden, den senere Deel paa Isen, og fortsatte Reisen vester efter, uden at vide hvor eller naar de skulde finde et Hvilested.

Samme Sommer, medens de vare paa dette møisommelige Tog, forlangte de forenede Staters Regjering fem hundrede Mand til en Batallion, at forlade deres

Familier i denne usikkre Stilling, uden Penge, Proviant eller Venner, andre end den Gud, de tilbad, og begive sig paa en Reise af nærved 500 Mile danst tilfods, over stiløse Heder og brændende Sletter, til at stride for deres Fødeland; det Land, der ikke havde ydet dem nogen Beskyttelse imod de ryggesløse Umennesker, der havde ranet deres Gods, berøvet dem deres Rettigheder, dræbt dem i deres fredelige Boliger, og myrdet dem imedens de vare under Sikkerhedsvagt paa Tro og Ære. Det Land, der under saadanne Omstændigheder, kunde være saa barbarisk, at gjøre en saadan Fordring, kunde ikke have Andet til Hensigt end, ved fuldkommen Ødelæggelse, at fuldkomme den Gjerning der saa skjendigt var begyndt.

Batallionen marscherede, og de Øvrige bleve tilbage paa Bredden af Missourifloden, i Jordhuse, Hytter og Vogne, som Offere for Armod, Sygdom og Døden.

Medens disse Mænd saaledes vare borte paa dette Krigstog, næsten uden Udsigt til nogensinde at komme tilbage igjen til deres kjære Families Favn, eller om de skulde leve og komme igjen, maaskee de vilde finde deres Familie nedlagde i Gravens Skjød. Medens de saaledes vare borte, blev disse Overblevne, der paagrund af Fattigdom ikke havde formaaet at drage bort, overfaldne af de rasende Pøbelskarer, der formedelst deres Tørst efter de Helliges Blod; vare fast bestemte paa at ombringe dem hellere end at give dem Leilighed til at komme bort. Batallionens Koner, Søstre og Børn bleve saaledes overfaldne, plyndrede og uddrevne, medens den var i de Forenede Staters Tjeneste.

Om Foraaret 1847 var der 143 Mænd, der forlod Leiren hos Missouris mørke og muddrede Vande, for at finde et Sted, hvor de kunde anlægge en Coloni; hvor Menigheden kunde boe i Fred. De ankom til Dalen ved den store Saltsøe d. 24de Juli 1847, udvalgte en Plads, brak endeel Jord, byggede et Fort, nedlagde Sæd, og vendte tilbage til deres Familier samme Aar; og næste Vaar 1848 fandtes de, med deres Familier, paa Veien til deres ny Hjemsted.

Saameget til Historie; og hvilken en Historie for et Land, der har Frihed og Lys, berømt for dets Oplysning, dets godgjørende Stiftelser, almindelige Udbredelse af Kundskab, og Rettens retfærdige Pleie.

Blandt alle de Aarsdage man kunne celebrere, som man mindes med besynderlig Interesse, med sørgelige Erindringer, og en Byrde paa Sindet, er denne d. 24de Dag i Juli, Pionerernes Ankomstdag i denne Dal, bleven valgt, som det første Skimt af en klarere Dag, som et vigtigt Tidspunkt i dette Folks Historie, som den Are, hvorom dets Fremtid dreier sig.

At afskildre dets Flittighed, Standhaftighed, Takt, Udholdenhed, Opoffrelser nødvendige til Udførelsen af et saadant Hværv, vil jeg overlade til dem, der har bedre Evne end jeg. Ligeledes efterlader jeg Fortidens Historie, der triner frem i Hukommelsen, liig de sorte Skyer paa den stormfulde Himmel drager bort med aftagende Lynglimt, og indbringer den lykkelige Nutid, hvilken, liig Tilfredshedens rolige Sommer, kroner vore Hjærter med et Smiil, der er ligesom den søde Duft af Sommerhøsten, — den uforstyrrede Fred, i Besiddelse af Frihed, Amerikas Nøgles Frihed.

Her lader os opsende Tiende af vor Takskyldighed til den store Jehovah, som sidder paa sin Throne midt i alle sine Riger; thi Han har omvendt vor Bedrøvelse til Glæde og vor Sorg til Fryd, som det er i Dag. Vi ere nu omgivne med Livets Beqvemmeligheder, ja til Overflod, og tilladte at nyde dem i Fred, sikkre om Natten for Mordbrændere og de blodige Bødler, der længe søgte at kulkaste og ødelægge os.

Der er Nogle, der har tænkt, at dette Folk, der er blevet fornærmet, udskjeldt, mishandlet, røvet, plyndret, myrdet, og til-

sidst er blevet berøvet sine Rettigheder og landsforviist, vilde naturligviis være modvilligt til atter i dets fremtidige Bestemmelser, at forene sig med den amerikanske Republik, og hellere omgaaes med de mindre forfinede, mindre oplyste, og mindre menneskekjærlige, eftersom hines større Kundskab synes at være brugt til de kaadeste, grueligste og feigeste Paafund til at fuldbyrde vor Ruin, Kulkastelse og fuldkomne Udryddelse. Det er da ikke til at undres over, at Nogle tænkte vi vilde ikke fornye vor Troskab med vort Fædreneland igjen. Husk paa, det var vort Fædreland der gjorde denne Skilsmisse og ikke os, og da betragt de Leiligheder vi havde til at knytte nye Forbindelser. Men, vi vil lade dette fare, medens vi oprnller Tæppet, og viser Politikken, ved hvilken vi blev styret. Det Fædreland, den Constitution, hvis Skikke og Indstiftelser alle vare vore, er endnu vort. Vore Fædre vare iblandt Revolutionens Helte. Under Commando af en ædel, høimodig Adams, Jefferson eller Washington, erklærede og opretholdte de deres Uafhængighed, og under Bestyrelse af Sandhedens Aand, udrettede de det Ærende, hvori de vare sendte af Faderen. Fordi Demagoger stode op og greb Magtens Tømme, skulde vi derfor ophøre at interessere os for det Land, der er bleven os kjert og dyrebart ved alle mulige Baand, Omgang og Blodsforvandtskab? For Anarkie og Forvirring, Fordærvelse, Vellyst, og ugudelige fordærvede Statsmænds grumme Indflydelse, der ikke kan bare sig for at vanhellige den Jord, hvori deres Fædre ligge begravne, skulde vi derfor forglemme disse Grave? ja, ydermere, deres endnu levende Repræsentanter, og disse hellige Pletter, hvor vi lærte at fremstamme deres hæderfulde Navne!? — Skulde vi, medens vi med vore Arme indslutter de uskyldige Offere for Forræderie og blodsmittet Ære, af saadanne Aarsager som disse, ligesom lave os en Kappe af vor Rets, Æres og Stoltheds Krænkelse, søge at kulkaste den Regjering, den Nation, de Love, hvis eneste Feil er Mangel paa gode og trofaste Embedsmænd, som, i deres Fædrelands Nødstime, tør vove at træde frem og modsætte sig den Strøm, der truer at nedstyrte Alt i Anarkiets og Ødelæggelsens store Svælg. De, der har fæstet Lid til saadanne Beretninger om os, har ikke læst Mormonismen ret; for vi vil aldrig, aldrig vende os bort fra vort Fædrelands Sag, aldrig vil vi findes ved Siden af hendes Fiender, endskjøndt hun maaskee selv opammer dem ved sit eget Bryst. Uagtet hun maaskee vil udsende Krigens Tordenkiler, der maaskee vil vende tilbage og udtømme deres Raserie over hendes eget Hovede, vil vi dog aldrig, aldrig! tillade den menneskelige Naturs Svaghed at seire over vor Kjerlighed til Fædrelandet, eller vor Hengivenhed til disse Skikke og Anordninger, der ere os givne af vore ærede Herr Fædre, og ere blevne os dyrebare formedelst tusinde kjere Erindringer, uagtet vi føler Trængselens vældige Haand og vrider os under Tyranners Riises grumme Skarphed; men hellere staae tilsides, medens hun velter sig under den almægtige Jehovahs retfærdige Straf fordi hun har spildt uskyldigt Blod; hellere gaae i Læ for det overhængende Uveir, som ingen Arm kan forhindre, til hun har faaet det fulde Maal af krænket Uskylds grumme Vrede, hendes velfortjente Løn for al hendes Udaad. Da vil hun tænke paa det Forbigangne; da vil hun, i den sørgelige Yderlighed, hvortil hun vil blive drevet, see sin uretfærdige Opførsel mod os; da vil hun henvende sig til de fattige forsvarsløse Mormoner, hvem hun har myrdet, forfulgt og fordrevet — om Hjælp.

Da vil Staten i Basinet, opfodt ved Kraften af Retfærd og Sandhed, træde frem til sit Fædrelands Redning. Da vil de Helliges Fædrelandskjerlighed skinne, og Stats-Skibet hurtigt glide frem paa Ærens og Berømmelsens Bane, udgydende Herlig-

hed over Alle omkring sig, og styret af dem der ikke skamme sig ved at søge Raad hos Ham som er evig, udsende sit straalende Fyrs Lys til dem, som vandrer i Mørke, og udbrede sin goddædige Indflydelse indtil Jordens fjerneste Grændser.

Men, her er' vi, i Deseret. Jeg ønsker eder til Lykke, mine Venner, at efter at vi i vor Svaghed har udholdt Trængslerne, de største maaskee, som nogensinde faldt i noget Folks Lod, det har behaget vor store nationale Fader nu, som vi har begyndt at samle Kræfter og Styrke, at udrække sin beskjærmende Haand. Men, jeg takker, jeg takker ham, at den strængeste Prøve er endnu tilbage; thi vísselig, i Medgang er' vi hidentil ikke bleven prøvet.

Vort Territorium er ved, at organiseres. Vore Embedsmænd er' her, og dersom de skulde finde at vi, i vore Anskuelser, vor Mening og Politik, afviger fra det, som de er' vant til, maae de huske paa, at vi haver lært i Erfarenheds Skole, en Skole af Modgang, hvilken vi alvorligen haaber at hverken de eller vi herefter skal gjennemgaae.

Vi har for os et vidt udstrakt Lehn af offentligt Land, rigt paa naturlige Erhvervskilder, med Overflødighed af Kul, klare Vandbække og en sund, opfriskende Atmosphere hvor Helbreden styrkes, og Naturens Deilighed forhøies. — Vi aander den fri, rene Luft, drikker'af de frie, kjølige Kilder, og dyrker den fri Jord i Fred, og takker Herren, som af sin Naades Overflødighed haver værdiget os saa god en Arvedeel. Altsaa, i Medgang skal vi prøves, og saligt vil det være for os, om vi har Viisdom til at paaskjønne vore Venners betimelige Hjælp til at føre os vel igjennem Prøvelsens Ild. Magtens Indflydelse er stor, Rigdommens Indflydelse er Magt, men Oplysningens Indflydelse er baade Rigdom og Magt, og indbefatter i sin Kreds enhver anden Indflydelse, telestial, terrestrial og celestial, social, politisk eller guddommelig. Lykkelig' kunne vi fortsætte vort Løb; thi dersom vi aflægger Traditioner, Fordomme og Vankundighed, skal vi vorde ligesom Kar, til at modtage den Oplysning eller Kundskab hvis Kildevæld er Gud selv, og hvis Bestemmelse er Evigheden.

Venner, jeg vil slutte. Dersom jeg, i mit Tilbageblik paa det Forbigangne, har berørt Punkter, der ere smertelige at tænke paa, og ubehagelige i sig selv, og om end den Nation eller det Folk, ved Forfølgelsens stive og uböielige Haand, hvilken de har holdt over os, har beseglet deres egen Dom, ønsker jeg dog, at man tydelig maa forstaae, at ingen sand Hellig klager. De har glædelig imodtaget deres Godses Ødelæggelse, og priser Gud for det Privelegium, at lide for Sandhedens Skyld. Det er den Sti, som Frelseren traadte, samt alle retskafne Mennesker til enhver Tid, og dette Folk fandtes altid at holde Skridt med Tiden. Viisdommen og Naaden har været iforhold til deres Dag og Slægt. De har vedligeholdt demselv under alle Omstændigheder, troe imod deres Gud, deres Tro, deres Fædreland og dem selv. Og nu vil jeg ønske, at medens Bjergenes Dale udspreder Indbydelsen for dem, til at komme og boe, at de aldrig maae tilstede Bekymring om verdslige Ting, at vildlede dem fra Pligtens Sti, hverken til Høire eller Venstre; men ihukomme Herren, der, ligesom i gamle Israels Dage, førte os ud med en mægtig Haand og en udrakt Arm; Ham skee al Priis og Ære i al Evighed. Amen.

Præsidenten tiltalede derefter Forsamlingen med hans sædvanlige høist interresserende Kjæde af oplyst Veltalenhed. o. s. v. o. s. v.

Til vore høistærede danske Rigsdagsmænd.

Som Danmarks troe Undersaatter henvende vi os allerunderdanigst, med kjerlig Tillid, til vor høitelskede Konge og hans ædle Raad i Rigsdagen. Som en Comitee for de Sidste-Dags Hellige og undertegnede Undersaatter, bede vi om Bønhørelse i følgende Andragende: At vore Personer, Gods og Eiendom maa blive beskyttet i vor Gudsdyrkelse, efter den Frihed, som Grundlovens § 80 og 81 tilsiger os. —

Efter at vi i mange Aar har sukket med Længsel efter den Frihed i Gudsdyrkelse, som vor Skaber og Gud har sat Mennesket i Verden med, have vi nu, ved vor kjere Landsfader Kong Frederik den 7des og hans ædle Raads felleds Virksomhed, erholdt denne Velsignelse; hvilken vi med stor Glæde og Taknemmelighed modtoge, og det smerter os nu, at vi skulle nødes til at besvære vor høie og agtbare Regjering med følgende sørgelige Tidender om hvad der i det sidste Aar hyppigen paa forskjellige Steder i Landet er udøvet, idet mange voldsomme, morderiske og barbariske Mishandlinger ere foretagne imod et Folk, der ikke har gjort sig skyldig i nogen Lovs Overtrædelse; men kun har havt til Hensigt at ære vor Gud og opholde Kongens Regjering og gode Love, efter vor Herre Jesu Christi Lærdom i det ny Testamente med al Sædelighed og Orden.

Paa Grund af flere forskjellige Optøier og Overfald ved vor Gudsdyrkelse i Aalborg, hvorom man forgjæves har henvendt sig til vedkommende Politimester Johnsen dersteds, om Assistantze, steg disse Optøier d. 22de Juni forrige Aar, i den Grad, at mange Personer af begge Kiøn bleve paa det grueligste mishandlede, et leiet Forsamlings- Locale aldeles demoleret, og alt hvad deri befandtes af Mobler, Effecter o. s. v. ødelagt. Som et Beviis paa Voldsomheden tjener, at to af Retten udnævnte Mænd taxerede alene Bygningens Beskadigelse til circa 56 Rbd.; hvilket forfærdelige Optøi foregik tæt ved ovennævnte Politimesters Bopæl, og varede fra omtrent Kl. 6 til 11½ om Aftenen, uden at der fra Politimesterens Side foretoges Noget, uagtet skeet Opfordring; men først efter agtede Borgeres bestemte Opfordring, foranstaltedes Assistance ved Betjente og Militæret, som allarmeredes ved Generalmarsch, og da gjorde Ende paa denne Nats sørgelige Begivenhed, men som gjentoges de følgende 8 a 9 Aftener i den Grad, at de fleste Medlemmer af de Sidste-Dags-Helliges Samfund i Aalborg og Nørre Sundby bleve personlig mishandlede, deres Eiendomme demolerede, idet Døre, Vinduer med Sprødser og Karme m. m. blev ødelagt midt under Politiets Opsyn. En Klage med fuldstændig Beretning blev i denne Anledning ved en Comitee tilstillet Justitsministeren i Juli 1851, uden at man kjender noget Resultat deraf endnu; ingen Person er sin Skade erstattet, ei heller kjender man, at nogen af Forbryderne er afstraffet; og siden den Tid er Intet foretaget, enten der eller andensteds, til Beskyttelse imod lignende forfærdelige Optøier.

Dette sørgelige Exempel blev efterlignet først paa Bornholm, hvor flere Personer til forskjellige Tider ere blevne meget mishandlede og efterladte som halvdøde Martyrer, og der ligeledes deres Eiendomme beskadigede og ødelagte; til Exempel: en fattig Fiskers Baad blev dersteds løsnet af Pøbelen og overladt til Bølgerne, hvori den forsvandt, og Manden led derved et Tab af circa 30 Rbd.

Senere gjentoges disse Forfølgelser paa forskjellige Steder i Jydland. I Vastholm

pr. Hjørring blev for nylig to Personer blodigen mishandlede, to Andres Eiendomme demolerede, saa at man til Slutning endog nedrev Væggene. Andre Steder ere mange Personer under deres Gudsdyrkelse blevne stenede, slagne med Knipler, skudte efter med Geværer, slagne i Hovedet med Geværkolben og derefter forladte i en bevidstløs Tilstand. Paa Falster er nylig Voldsomheder blevne foretagne, hvorved især een Person paa en grusom Martyr-Maneer er bleven behandlet, idet ham var bibragt mange Saar, hvorved han led et stort Blodtab, hans Klæder bleve aldeles sønderrevne, og hvorefter han var bragt under Lægebehandling. Under denne Begivenhed var Sognets Præst nærværende, hvis hele Virksomhed bestod i at tale imod de lidende og overfaldne Personer. Under denne Adfærd led Husets Eier betydelig Skade paa sine Eiendele. Disse Optøier bleve senere paa forskjellige Steder fortsatte, hvorved der flere Eiendomme ere blevne beskadigede. I Brøndbyøster paa Sjælland er ligeledes Voldsomheder udøvet mod 12 Personer af begge Kjøn under deres Forsamling til Gudsdyrkelse, idet de bleve overfaldne af en Pøbelhob, stenede, pryglede med Stokke, kastede til Jorden, sparkede og overøste med Snavs, deres Klæder revne istykker, og de saaledes mishandlede, at man neppe kunde gjenkjende deres Personer. En Klage var i denne Anledning tilstillet vedkommende Birkedommer, som kun dertil yttrede, at han vilde yde de Mishandlede saa lidt Assistance eller Ret, som muligt; hvilket Løfte han ogsaa desværre har opfyldt, idet ikke een af de paagjeldende Personer er afstraffet eller noget Resultat paa Sagen kjendes.

Ligeledes har mange Optøier fundet Sted paa Christianshavn, hvor flere Personer ere blevne mishandlede, Døre indsprængte, Vinduer ituslagne og Møbler ødelagte.

Paa Christianshavn blev for kort Tid siden en Forsamling under Gudsdyrkelsen overfalden, hvor flere Personer bleve meget mishandlede med Spark og Slag. Politiassistenten blev opfordret til at yde Assistance, hvilket da ogsaa skete ved to Betjente, men som unddrog sig fra at give de Lidende tilstrækkelig Bistand. Og desaarsag fik flere Personer deres Ansigter tilredte saaledes, at de ikke kunde see ud af deres Øine. Mange lignende sørgelige Begivenheder ere passerede, hvilket vilde være for vidtløftigt her at omhandle, men vi henlede vor ærede Rigsdags Opmærksomhed til medfølgende Maanedsskrift Side 60 og 80.

Paa Grund af, at der i disse forskjellige Mishandlinger ikke er givet den Ret eller Beskyttelse, som Grundloven tilsiger os, og forsaavidt som man kjender ingen Person paa noget Sted er bleven erstattet det Mindste af sit lidte Tab, ei heller nogen af de forbryderske Personer er bleven afstraffet, men derimod de lidende i flere Tilfælde, Forhøre efter deres Klagen ere blevne tiltalte og behandlede som om de vare de skyldige, og det synes som Vedkommende har kun kastet et Dække over Forbryderens Misgjerninger, desaarsag henvende vi os allerunderdanigst som Danmarks retskafne og trofaste Undersaatter til vor Konge og agtbare Rigsdag i Tillid om at blive bønhørte, saa at vore Personer, Gods og Eiendele maa vorde beskyttede i vor Gudsdyrkelse efter den Frihed, som Grundloven tilsiger os. I Haab om, at der snarest muligt maatte foretages Noget til Forebyggelse imod slige Voldsomheder i Fremtiden, og bestemte Love i dette Øiemed blive foranstaltede, tegne vi os som Hans Majestæts allerunderdanigste Undersaatter.

Kbhvn. den 15de Marts 1852.

Herunder 850 Navne.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 89).

Efter at have givet nogle tydelige Exempler af den tidlige Tidsalder, ville vi nu letteligt berøre nogle af de mærkværdigste efterfølgende Prophetier og deres Opfyldelse, indtil vi kommer til de jødiske Propheter, hvor Marken bliver vidt udbredt, og berøre i vor Fremgang de meest mærkværdige Begivenheder i enhver Tidsalder, og slutte med en fuldstændig Udvikling af den sig nærmende store Herlighed i de sidste Dage.

Et mærkværdigt Tilfælde med Propheten Elias var, at han spaaede for Achab, at det ikke skulde regne i en Tid af tre Aar og derover, hvilket skete efter hans Ord. Der er ogsaa et mærkværdigt Exempel om Hazael den Syrer, som kom til Elisa for at adspørge Herren, betræffende hans Herre, Kongen af Assyrien, som var syg. Propheten betragtede ham alvorligt og udbrød i Taarer. Hazael spurgte ham sigende: "Hvi græder Du?" Og han svarede og sagde: "Herren har viist mig, at Du skal blive Konge over Syrien." Og derefter udfoldede han for ham de Grusomheder, som han sidenefter vilde udøve imod Israel, hvilke ere altfor gruelige at nævne her, og vilde ikkun foraarsage Bedrøvelse. Men Hazael, som blev forbauset ved at høre disse Ting forudsige, betræffende ham selv, hvilket den Tid opfyldte ham med Skræk, udraabte med Forbauselse: "Men er da Din Tjener saadan en Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?" Dog, det er forbausende at fortælle, det Hele blev derefter opfyldt til det sidste Bogstav. (2 Kong. 8, 13).

I 2 Krøn. 21 er skrevet, at der kom en Skrivelse fra Propheten Elias til Kong Joram, hvilken, efter at omhandle den store Ugudelighed, hvori han havde gjort sig skyldig ved at vende sig til Afguderi, som og ved at myrde sine Brødre af sin Faders Huus, som vare bedre end ham selv, fortsættes saaledes: See, saa skal Herren slaa dig med stor Plage paa dit Folk, og paa dine Børn, og paa dine Hustruer, og paa alt dit Gods. Og du skal plages med mange Sygdomme, med dine Indvoldes Sygdom, indtil dine Indvolde formedelst Sygdom gaae ud Dag til Dag.

I Jos. 6. 26 er der en underlig Forudsigelse angaaende Jericho: „Forbandet være den Mand for Herrens Ansigt, som opstaaer at bygge denne Stad Jericho; naar han bygger dens Grundvold koste det ham hans Førstefødte, og naar han sætter dens Porte koste det ham hans yngste Søn."

Efter denne Forbandelse laa Staden Jericho øde i mange Tider, Ingen dristede sig til at opbygge den under Tabet af deres Førstefødte og yngste Søn, indtil efter en lang Tids Forløb, efter at mange Dommere og Konger havde regjeret, da Bethe-liten Hiel, som levede i Kong Achabs Dage, formodentlig tænkte, at Herren havde forglemt den ved Josva afsagte Forbandelsesdom, vovede at bygge Staden, men ikke saasnart havde han lagt Grundvolden dertil, førend Abiram hans Førstefødte døde, og da han vedblev i sit Hiertes Haardhed, og satte Portene i Hængslerne, døde hans yngste Søn Segub, efter Herrens Ord. (1 Kong. 16. 34).

Vi kunde fylde et Bind med Exempler af lignende Slags, som findes her og der igjennem den historiske Deel af den hellige Skrift; men vi vil lade det være, og haste frem til en mere fuld Undersøgelse i de jødiske Propheters Skrifter. Vi skal følge dem i deres Opfyldelse over Jerusalem, Tyrus, Babylon, Ægypten og forskjellige andre Nationer.

Babylon, den allerældste og navnkundigste Stad i Verden, var behageligt be-

liggende paa Bredderne af en majestætisk Flod, som gjennemskar Sinears Sletter, hvor Babels Taarn engang stod. Staden var anlagt i en Fiirkant og omgivet med en Muur, som var over 300 Fod høi og henved 14 Mile i Omkreds; havde 100 Kobberporte med Jernstænger for, 25 paa hver Side, ligefor Gaderne, som løb igjennem Staden i en Distance af over 3 Miil; og saaledes var hele Staden inddeelt i Qvadrater af lige Størrelse. I Midten af disse Qvadrater vare skjønne Haver, smykkede med Træer og Spadseregange, tilligemed Blomster af forskjellige Farver; Husene vare byggede paa Udkanterne med Fronten lige mod Gaderne. Midt i denne store Stad sad Kong Nebucadnezar, thronende i kongelig Pragt, og førte Scepter over al Verdens Kongeriger. Da behagede det Gud i en Drøm at borttage det mørke Dække, som var over det Tilkommende og lade ham see Verdens Historie i et Syn, ja indtil de Tider, da alle Ting skulde blive fuldbyrdede. Og dette var Synet i hans Drøm: „see, et stort Billede stod foran ham, dets Hoved var af godt Guld, dets Bryst og Arme af Sølv, dets Bug og Lænder af Kobber, dets Been af Jern, dets Fødder og Tæer deels af Jern deels af Leer; han saae, at en Steen blev afhuggen fra Bjerget, hvilket ikke skete med Hænder, og den slog Billedet paa Fødderne, der vare af Jern og Leer, og knuste dem; da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knusede tilsammen, og de bleve som Avner af et Tærskegulv om Sommeren, og Vinden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke funden; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden." (Dan. 2. 31). Da Daniel (28 V.) var bragt frem for Kongen at fortælle Drømmen og Udtydningen derpaa, udraabte han: "Der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, og han har kundgjort Kong Nebucadnezar hvad der skal skee i de sidste Dage." Og efter at han havde fortalt Drømmen vedblev han saaledes: "Du, Konge! er en Konge over Konger; thi Gud af Himmelen har givet dig Riget, Magten, Styrken og Æren. Og hvorsomhelst Mennesker boe, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen har han givet i din Haand, og har gjort dig til en Hersker over det Altsammen. Du er selv dette Guld-Hoved. Og efter dig skal komme et andet Rige, ringere end dit; og derefter et tredie Rige af Kobber, som skal herske over al Jorden. Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet, eftersom Jernet knuser og svækker Alting; ja, som Jernet, der sønderslaaer alle Ting, skal det og knuse og sønderslaae. Men at du saae Fødderne og Tæerne, deels af Pottemagerleer og deels af Jern, er, at det skal være et deelt Rige; og at der skal være af Jernets Styrke deri, efterdi du saae Jernet blandet med Lerets Dynd. Og at Tæerne paa Fødderne deels var af Jern og deels af Leer, er, at det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels ogsaa skrøbeligt. Og at Du saae Jernet blandet med Leret er, at de skulle blande sig ved Menneskers Sæd, men dog ikke hænge ved, det ene ved det andet; ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret. Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen. Og efterdi du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, som skete ikke med Hænder, hvilken knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee herefter. Og Drømmen er fast og Udtydningen derpaa er vis."

Idet vi saaledes betragter denne Gjenstand, fremstiller sig for os i Række, først: Babyloniernes Rige under Kong Nebucadnezar; for det Andet: Medernes og Persernes Rige, hvilke toge Babylon fra

Belshazar, og regjerede over al Jorden; for det Tredie: Grækernes Rige under Alexander den Store, som erobrede alle bekjendte Lande og herskede midt i Babylon; for det Fjerde: Romernes Keiserdømme, hvilket ligeledes undertvang alle Lande, og for det Femte: dets Deling i det østlige og vestlige Keiserdømme, og tilsidst dets endelige Sønderlemmelse i mindre forskjellige Kongeriger i det nuværende Europa, forestillet ved Fødder og Tæer, deels af Jern og deels af Leer. Og til Slutning seer vi et aldeles nyt Rige stiftes af Himmelens Gud i de sidste Dage, eller medens disse Konger regjerer, som lignes ved Fødder og Tæer. Dette sidste Rige skal aldrig stifte Herrer, saaledes som de andre Riger, der havde været før det. Det skulde aldrig blive overladt til noget andet Folk. Det skulde fordærve eller sønderbryde alle disse Riger, men selv skulde det bestaae evindelig. Mange formoder, at med dette sidste Rige menes det Guds Rige, som blev stiftet i Christi eller hans Apostles Dage. Men en større Feil kunde ikke indføres. Guds Rige oprettet i Christi eller hans Apostles Dage søndebrrød ikke noget af Verdens Riger. Det blev selv bekriget og overvundet efter Forudsigelse i Daniels Propheti (7. 21): "Jeg saae, at det samme var et Horn, som førte Krig imod de Hellige, og fik Overhaand over dem;" og 22de V.: "Indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev givet den Allerhøiestes Hellige, og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget;" ogsaa det 27de V.: "Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, gives til et Folk, som er den Allerhøiestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skal ære og lyde ham."

Johannes anfører i Aab. 13. 7: "Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det given over hver Stamme, og hvert Tungemaal og hvert Folk." I Overeensstemmelse med denne Forudsigelse har Jordens Herskere havt Magt til at dræbe Apostlerne og de inspirerede Mænd, indtil de sidste Overblevne bleve forviste fra Menneskers Selskab, eller tvungne til at gaae til de ubeboede Øer, eller til Jordens Huler og Bjergenes Kløfter, værende saadanne Mennesker, som Verden ikke var værd; medens paa samme Tid mange falske Propheter og Lærere bleve indsatte i deres Sted, saadanne, som Menneskene selv antoge sig i Hobetal, fordi de vilde ikke fordrage den sunde Lærdom. Paa denne Maade er Guds Rige blevet disorganiseret og har ophørt at være iblandt Menneskene, og Lærdomme og Secter indstiftede af Mennesker har traadt istedet. Vi skal bedre hen tale omstændeligen om denne Materie, naar vi komme til Capitlet om Guds Rige. Saa meget være sagt, at det Rige, om hvilket Daniel har talt, er et Rige, som Himmelens Gud selv vil oprette i de sidste Dage, uden Bistand af menneskelige Indstiftelser eller Menneskers Forskrifter. Og naar det engang er organiseret, vil det aldrig ophøre at gaae fremad; al Jordens og Helvedes Magt kan ikke hindre dets Fremgang; indtil tilsidst den Gamle af Dage skal sidde og den Herre Jesus vil komme i Himmelens Skyer, med Magt og stor Herlighed, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og ødelægge alle disse Riger, og give Riget og dets Storhed under hele Himmelen, til de Hellige. Da vil der kun være een Herre, og hans Navn Een, og han skal være Konge over hele Jorden.

Vi vil nu vende tilbage til Nebucadnezar, hvem Herren, gjennem Jeremiæ Mund, kalder „sin Tjener til at udføre hans Domme over Nationerne." (Jer. 25, 9. 27, 6. og 43, 10). Det synes, at Herren ophøiede denne Mand, og gjorde ham til Kongernes Konge, og Herrers Herre, udrustede ham med sit eget Sværd, og iklædte ham med Magt og Myndighed, just for at udføre Guds Domme, til Tugtelse

og Ydmygelse for alle Jordens Nationer. I Jeremiæ 25 C. siges: "Alt Herren besluttede at bringe Nebucadnezar og hans Armee imod Jerusalem og mod alle Nationerne trindt omkring, at han kunde bringe dem til Ødelæggelse og Fangenskab i 70 Aar; og efter de 70 Aar vilde han vende om og straffe Babyloniernes Konge og Nation for deres Uretfærdighed. Nu, hvo kan følge Historien om Fuldbyrdelsen af disse store Begivenheder saa nøiagtigt omhandlede af Jeremias, Esaias og Ezekiel, uden at blive slagen med Forbauselse og Forundring over den vidunderlige prophetiske Gave hvormed Mænd i de Dage kunde læse den tilkommende Historie, ligesom de læste den forbigangne. I Sandhed, Historiens Læser i det nittende Aarhundrede, der har Babyloniernes, Medernes og Persernes, Grækernes, Romernes, Egypternes og Jødernes Historie for sig, kan ikke gjøre sig fortroligere med de Begivenheder der skete iblandt de Nationer, end Propheterne var 70 Aar førend de skete.

Jøderne blev underkastet Nebukadnezars Herredømme, Staden Jerusalem tilligemed deres Tempel opbrændt; deres Fyrster, Adelsmænd og Folk blev bortført til Babylon, med alle deres hellige Ting. Alt det omstændelige ved denne Ødelæggelse og Fangenskab var tydelig forudsagt af Propheten Jeremias, som og Tidslængden, 70 Aar. Efter Jødernes Undertvingelse, drog Babylons Konge med sin Hær imod Tyrus, Kjøbmændenes Stad, beliggende ved Havets Havn, omgivet ikke alene med Søe, men ogsaa af en stærk Muur. En saa stærk Fæstnings Indtagelse fordrede Nebucadnezars og hans hele Armees Klogskab og Udholdenhed til det Yderste, som arbeidede uafladelig for en lang Tid, og tilsidst seirede over Tyrus, og bragte den i Fangenskab for 70 Aar. Derefter vendte de tilbage og opførte deres Stad; thi Jeremias havde forudsagt denne Tyri Ydmygelse, dens Fangenskab i 70 Aar og dens Gjenopbyggelse efter denne Tids Forløb. Efter Tyri Gjenoprettelse blomstrede Staden en Tid, men blev derefter indtaget til en fuldkommen Ødelæggelse. Dens ruinerede Levninger ere indtil denne Dag at see paa Havets Bund, Stedet hvor den stod er bleven til en ufrugtbar Klippe alene beboet af fattige Fiskere. Hele denne Ødelæggelse, ja endog dens nærværende Udseende af en øde og bestandig Ørk, er tydelig forudsagt af Propheten.

Men da Kongen af Babylon havde indtaget Tyrus, efter at mangt et Hoved var blevet skaldet og mangen en Skulder hudsløs af den haarde Tjeneste hans Armee havde udført under Beleiringen, saa lover Herren, ved Ezekiels Mund, at skjænke ham Egyptens Bytte til Løn til hans Armee til at belønne ham for den store Tjeneste, hvormed han havde tjent Gud imod Tyrus. Betragt dernæst hans Krig, Egyptens Indtagelse og Folkets Bortførelse i Fangenskab indtil de 70 Aar fuldendtes.

Og tilsidst, følg ham i Udførelsen af Herrens Hevn og Vrede imod Us, mod Philisternes Konger, Askalon, Azaak, Ekron, Edom, Moab, Ammon, Dedan, Tema og Buz og mod Kongerne af Arabien, Zimri og Elam; og over alle de mediske Konger, og over alle Nordens Konger baade fjern og nær; og over alle Verdens Kongeriger, hvilke skulde være drukne, og spye, og falde og aldrig mere staae op, formedelst Sverdet som han vilde lade komme iblandt dem. Men, naar Herren havde fuldkommet al sin Villie over disse Nationer, agtede han at vende om, og straffe denne store Monark og disse som efterfulgte ham; og ligesaa Staden og Nationen over hvilket han regjerede; og tilsidst at gjøre det til en evigvarende Ødelæggelse. Og alt dette var for deres Stolthed og Hovmodighed. Herren siger: "Skal Øxen rose sig imod den som hugger med den? eller skal Saugen trodse imod den som drager den" o. s. v. (Es: 10. 15.) Ved at følge Jøderne og de

andre Nationer paa deres Tilbagegang efter 70 Aars Fangenskab og Trældom, og Straffedommene over Babylon; seer vi en anden fra Nebukadnezars meget forskjellig Characteer fremhævet af Propheterne, som er nævnet i Skriften Herrens Salvede. — Han kan betragtes som een af de meest overordentlige Characterer, som den hedenske Verden nogensinde har frembragt; hans Mildhed, Mod, Udholdenhed, lykkelige Fremgang, og fremfor Alt hans strænge Lydighed mod den Guds Befalinger, som hverken han eller hans Fader havde kjendt; Alt tjener til Beviis paa at Esaias ikke tog Feil naar han kaldte ham ved Navn som Herrens Salvede til at frelse Nationerne fra Trældom, til at tugte og undertvinge den største Stad og Monarki som nogensinde har været paa Jorden, og til at gjenopreise Jøderne og gjenopbygge deres Stad og Tempel. I Sandhed, han var een af disse faae, som Verden aldrig frembringer, undtagen til at fuldkomme overordentlige Ting. Men lad os høre Prophetens egen Beskrivelse over ham, Es. 45. "Saa sagde Herren til sin Salvede, til Cyrus, hvilken jeg tog fat ved hans høire Haand, til at nedkaste Hedningene for hans Ansigt og løse Beltet fra Kongernes Lænder; til at aabne Døre for ham, og at Portene skulde ikke tillukkes. Jeg, jeg vil gaae for dit Ansigt, og gjøre de krogede Veie rette; jeg vil sønderbryde Kobberdøre og sønderhugge Jernstænger. Jeg vil give Dig de Liggendefæ, som ligge i Mørket, og de skjulte Klenodier; at Du skal fornemme, at jeg er HERREN, Israels Gud, som kalder dig ved dit Navn; Ja, for min Tiener Jacobs Skyld, og for Israel min Udvalgtes Skyld, kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnede dig, end dog du kjendte mig ikke; Jeg er HERREN, og ingen ydermere, uden mig er ingen Gud; Jeg vil omgjorde dig, enddog du kjender mig ikke, paadet de skulde vide fra Solens Opgang og fra dens Nedgang, at der er ingen forinden mig." I det 13de v. siges: "Jeg, jeg opvækker ham i Retfærdighed, og vil gjøre alle hans Veie rette. Han, han skal bygge min Stad, og løslade mine Fanger, ikke for Penges Værd eiheller for Skjenk, sagde den Herre Zebaoth." Læseren vil erindre at Esaias levede omtrent 100 Aar før Jødernes Fangenskab og 170 Aar førend Cyrus lod dem drage tilbage.

Her vil jeg standse lidt og spørge: Hvilken Magt, uden den store Guds Kraft, kunde sætte et Menneske istand til at nævne et andet ved Navn et heelt Seculum før han blev født, samt fortælle hans Livs Historie? Hvorledes maatte han ikke forbauses og forundre sig da han, efter mange Aars Krig og Bevegelser, i hvilke han bestandig marscherede frem seirende og for at seire, og samlede Nationernes Rigdomme som en Rede, tilsidst opslog sin Feltleier nær ved Murene af Jordens stærkeste Fæstning? Fuld af Forundring saae han paa Stadens 300 Fod høie Mure, med dens Kobberporte og Jernstænger. Folket troede sig fuldkommen sikker, derinde, med Proviant nok for adskillige Aar. Hvor kunde han tænke sig at indtage en saadan Stad. Hvo vilde ikke have gyset tilbage og undslaaet sig fra et saadant Foretagende, naar ikke den store Jehova selv havde indgivet ham det. Men ved at aflede Floden Euphrat fra dens Løb og marschere lige ind under Stadens Mure i den tørre Flodseng, befandt han sig snart i Besiddelse af Staden, uden noget Besvær; thi Belshazar, Kongen, drak sig fuld, tilligemed sine Store og sine Friller, og det af Herrens Huses Kar, som hans Fader havde taget fra Jerusalem, og hans Knæe vaklede allerede af Skrækken over Haandskriften paa Væggen, hvilket Daniel nylig havde været kaldt ind for at fortolke, og gav sit Rige til de Meder og Perser. Da han havde overvundet dette store Monarki, satte han sig paa Rigernes Throne; og, da han blev fortrolig med Daniel blev han uden Tvivl

gjort bekjendt med Jødernes Optegnelser, og da var Hemmeligheden udfoldet for ham; han kunde da see at Gud havde kaldet ham ved Navn, — at den Almægtiges Haand havde omgjordet ham til Striden og styret alle hans Gjerninger. Han kunde da forstaae hvorfor Jorden udgjød sine Skatte i hans Skjød og hvorfor Kongernes Lænders Bælter vare løste foran ham og hvorfor Kobberportene havde været aabnede og Jernstængerne sønderbrudte. Det var for at han maatte vide, at der var en Gud i Israel, og ingen foruden ham, og at alle Afguder vare som Intet; ogsaa for at han kunde igjen opreise Jøderne, gjenopbygge deres Stad og Tempel, og fuldkomme Guds Beslutning over Babylon. Ifølge heraf lod han udgaa en Proclamation for Jøderne at vende tilbage, og for Nationerne at hjælpe dem med Gjenopbyggelsen. Thi, sagde han, Gud har befalet mig at bygge ham et Huus i Jerusalem. — Esra 1. 2. 3, siger: "Saa siger Cyrus, Kongen af Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Jordens Riger, — han har paalagt mig at bygge ham et Huus i Jerusalem, som er i Judæa. Hvo er der, iblandt hele hans Folk? hans Gud, være med ham, og han drage op til Jerusalem, som er i Judæa, og bygge Huset for Jehova, Israels Gud, han er den Gud, som er i Jerusalem."

Hvilke kraftige Argumenter, hvilken mægtig Indflydelse var det, som gjorde at Cyrus var overbeviist om at det var Himlens Gud, som boede i Jerusalem, som alene var Gud, som havde gjort alle disse Ting. Han havde ikke arvet nogen Kundskab af sine Fædre om den sande Gud ei heller om den hellige Skrift. Nei, han havde bestandig været meget nidkjær i at tilbede Afguder. Det var til Afguder han henvendte sig om Bistand i den tidligere Deel af sit Liv. Jeg svarer, det var Guds Kraft udviist ved Prophetien og dens Opfyldelse; ikke i en aandeliggjort Forstand, ikke paa nogen utydelig, uvis eller mørk hemmelighedsfuld Maade, vanskelig at forstaae; men i en udtrykkelig, bogstavelig og tydelig Beviisning, hvilken ingen kunde modsige eller modstaae. Esaias siger at dette var Herrens Øiemed da han aabenbarede saadan Tydelighed. Og Cyrus tilkjendegav at det gjorde den forønskede Virkning. (Es. 44 og 45.)

Jeg vil her bemærke, at, naar vi kommer til at afhandle den Deel af Prophetierne som endnu er tilbage uopfyldt, skal vi bringe udtrykkelige Beviser paa at de hedenske Nationer i de sidste Dage vil blive overbeviste paa samme Maade som Cyrus blev, det er: der er visse Begivenheder tydeligt forudsagt af Propheterne, endnu tilkommende, hvilke, naar de opfyldes, vil overbevise alle hedenske Nationer om den sande Gud, og de skal kjende at han har talet og udrettet det. Og alle Christenhedens store og lærde Mænd, og alle Samfund, som giver nogen anden end en bogstavelig Udtydning paa Prophetiens Ord, skal staae beskjæmmede og tvinges til at bekjende at Alt er skeet ligesom det er skrevet.

Men vi maae vende tilbage til vor Undersøgelse i Prophetien og dens Opfyldelse. Propheterne havde ikke alene forudsagt Babylons Forringelse ved Cyrus, men de havde sagt dens Skjebne igjennem alle Aldere, indtil det bringes ned til fuldkommen Ødelæggelse, for aldrig at blive beboet, ikke engang som et ustadigt Opholdssted for omvandrende Arabere. "Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt, ikke beboes, og ingen Araber skal opslaae Telt der, eiheller Hyrder lade Qveg ligge der." Esa. 13. 20.

Hr. Joseph Wolfe, den berømte jødiske Missionair, forespurgte sig hos Araberne, medens han reiste i Chaldæa, om de opslog deres Telte iblandt Babylons Ruiner, hvorpaa de svarede nei, og erklærede

deres Frygt, at dersom de saaledes gjorde, vilde Nimrods Geist gjøre dem Fortræd. Saaledes er alle Propheternes Forudsigelser betræffende denne mægtige Stad blevet opfyldte.

(Fortsættes.)

Et Sandheds Ord.

Af E. Langstorff.

Da jeg af vor Herres Jesu Christi store Naade og Barmhjertighed er kommen til den store Sandheds Erkjendelse angaaende Christi sande Lærdom og sande Kirke paa Jorden, er det mig magtpaaliggende, saasom jeg elsker alle Mennesker, og gjerne vilde drage dem fra Mørket til Lyset, efter Guds eget beskikkede Raad, at meddele Publikum Noget om vor Lære og de Grundsætninger, hvori vi ere forskjellige fra den lutherske Kirke og alle andre Sekter og Partier paa Jorden.

Vi troe den ganske hellige Skrift uden Undtagelse af et eneste Ord, lige fra Verdens Skabelse indtil Johannes' sidste Aabenbaringer. Dertil troe vi, at Mormons Bog, som blev funden, og var skreven paa Tavler af Guld, er Guds Ord, og er oversat fra en uforstaaelig Skrift, i det engelske Sprog, hvorfra den er udgangen til alle Folk, Slægter, Tungemaal og Stammer. Da mange løgnagtige Beskyldninger og Rygter ere udgangne, angaaende denne Bog, saa tillader jeg mig at spørge den, som er oprigtig af Hjertet: Dersom Mormons Bog er Menneske-Værk, mon den da ikke være skreven ved Djævelens Hjælp, for at forføre Menneskene til at løbe lige i hans vidt udspilede Gab? Enhver, som er oprigtig for Herren, vil vist besvare dette Spørgsmaal med et ærligt "Ja." Saa vil jeg endvidere tillade mig et Spørgsmaal: "Om Djævelen nogensinde har viist noget Menneske at flye det Onde, og allene at tye hen til Christum, som den eneste Midler, og ene søge Forløsning i hans Vunde, og Renselse i hans dyrebare og hellige Blod, som han udøste paa Korsets Træ, til en Igjenløsnings Betaling for vore Synder, ja, ikke alene for vore, men for den ganske Verdens. Har Djævelen nogensinde berørt dette Punkt? spørger jeg atter. Kjære Læser, dersom Du er oprigtig for Din Gud, da vil Du vist svare og sige: nei, det har han aldrig; thi han er Christi Fiende, og han vil ikke henvise til hans Forsoning; thi da vilde hans Rige ryste for Guds hellige Dom. Kjære Læser, jeg mener, at dette maa være Hovedsummen, at denne Bog henviser ene til Christum og til hans Forsoning, og naar den henviser til disse vigtige Ting, hvorledes kan det da være Diævelens Værk og Menneskers Værk? Nei, kjære Læser, det er Guds eget Ord og hans hellige Evangelium. Men, kiære Læser, hvorfor bliver denne Bog fornegtet, og hvorfor bliver da denne hellige Skrift hadet og forkastet? Det synes Dig en Gaade, men jeg kan i Sandhed opløse den. I den Tid vor Herre Jesus Christus vandrede om paa Jorden i Kjødet, stiftede han sin Menighed; men førend hans Himmelfart og indtil den Hellig-Aand kom over dem, vide vi, at de kun vare døbte med Johannes' Daab (Vanddaab), og siden annammede de den Hellig-Aands Gave; men for at komme nærmere i Berørelse med disse Ting, vil jeg tillade mig at omtale de første Dages Hellige og deres Kirkes Organisation. Math. 10. 1. "Og han kaldte sine tolv Disciple til sig, og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og at helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed. Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: gaaer ikke hen paa Hedningenes Vei, og gaaer ikke hen

i de Samaritaners Stad. Men gaaer heller hen til de fortabte Faar af Israels Huus. Og naar I gaaer ud, da prædiker og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær. Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle. I have annammet det for intet, giver det for intet. I skulle ikke have Sølv, Guld, ei Kobber i Eders Belter, ei Taske til at reise med, ei heller to Kjorteler, ei heller Stav, ei heller Sko; thi en Arbeider er sin Føde værd. Men hvilken Stad eller By I kommer ind i, udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort. Men naar I gaaer ind i et Huus, da hilser det; og dersom samme Huus er det værd, da kommer Eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende Eders Fred til Eder igien. Og dersom nogen ei vil annamme Eder, og ei høre Eders Taler, gaaer ud af det Huus, eller den Stad og afryster Støvet af Eders Fødder. Sandelig det skal gaae de Sodomiters og Gomoriters Stad lideligere end denne Stad paa Dommens Dag. See, jeg sender Eder, som Faar, midt iblandt rivende Ulve, vorder derfor snilde som Slanger, og eenfoldige som Duer. Endvidere siger han i det 20 V. I ere ikke de, som tale, men det er Eders Faders Aand, der taler i Eder. Og 23 V.: Men naar de forfølger Eder i een Stad, da flyer til en anden; thi sandelig sigrr jeg Eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, førend Menneskens Søn kommer. Naar da vor kjære Frelser lærer sine Disciple saaledes, saa tillader jeg mig at spørge: Hvad skal da en Præsts Løn være, skal da han som en Hyrde suge Blodet af Faarene, skal han tage den Fattiges saavelsom den Riges Gods og Eiendom under Skin af Ret? Du, som er Lærer, siig mig, kjender Du den hellige Skrift? Dersom Du kjender den, hvi bedrager Du da Menneskene, hvi leder Du dem vild i Mørket, som søger Lyset? Hvi siger Du til et diende Barn: Det bør Dig at døbes for at indgaae i Guds Rige; veed Du ikke, at Guds Rige hører dette Barn til? De Karske have ikke Læge behov, men de, som ere syge. Hvorledes vil Du fornegte Guds Retfærdighed? Og hvorledes vil Du fornegte hans Barmhjertighed? Hvorledes vil Du kalde det en Daab, at bestænke et Barn, som ei kan troe, som ei kan svare til den Pagt, det skal indgaae, hvorledes vil Du give dette Barn den Hellig-Aand, som er en Kundskabs Aand, Viisdoms og Forstands Aand? Hvorledes, siger Du, at Gud er foranderlig? Er han ikke den samme igaar og idag og for evigt? Er han ikke den samme, som han altid har været? Jo vissseligen. Hvorfor siger Du, han gjør ingen Mirakler meer? Kjære Læser, hvorfor gaaer Du (som Verden kalder det) til Alters? Du vil dog vel ikke svare mig og sige, at det er for Skik og Menneskers Skyld; thi sandelig, dersom det forholder sig saaledes, da æder og drikker Du Dig selv til Doms. Dersom Du er oprigtig for Herren, da vil det ikke forholde sig saaledes. Efter at jeg nu har talet dette, vil jeg da vidne noget angaaende vore Lærdomme, som ere ganske overeensstemmende med den hellige Skrift. Vi troe, at naar et Menneske, naar det har naaet den Alder, at kunne kjende, hvad som er Godt, og hvad som er Ondt, og troe de hellige Skrifter, da bør den døbes, som forlanger det, men vee ham, dersom han er en Hykler; thi han vil faae Løn i Helvede. Vi troe, at Gud for sidste Gang har udrakt sin Haand for at samle alle sine Hellige, de, som paakalde ham i Aand og i Sandhed og han har givet dem, og os, ja alle Mennesker, som ville troe paa hans hellige Navn, Mormons Bog, som indeholder et Folks Historie, som Gud harført til det Land, som nu kaldes Amerika, den indeholder i det hele taget, lutter Sandhed, og netop derfor, o kjære Læser, er den foragtet, derfor er den hadet, baade af Verden og af

den saakaldte geistlige Deel. Ja, sandelig, sandelig, Herrens Dag er kommen nær, see Dig om, o Læser! og betragt Verden i disse Dage, seer Du ikke allerede Tegnene begynde at skee, læs den hellige Skrift, og forstaae den, i al Hjertets Eenfoldighed; men ikke med Din Forstand, th Du bryden til Unytte.

Lyt da til, alle I Jordens Skarer; hyler og klager, alle I, som bespotte den Israels Helliges Navn; thi Herrens Dag kommer grum med Fortørnelse, han den evige og retfærdige Gud, han skal straffe de Ugudelige og de, som ringeagte den Israels Helliges dyrebare Blod, som han har udøst for vore Synder, ja, for den ganske Verdens. Beder ham om Tilgivelse for Eders Synder, og lader Eder døbe i Vand til Syndernes Forladelse, i den Herres Jesu Christi Navn og i Faderens og den Hellig-Aands Navn, da vil den Herre Zebaoth visseligen tilgive Eders Synd for Lammets Blods Skyld; see, da vil han visseligen gjøre Miskundhed imod Eder i tusinde Led. Kjære Læser, det maaskee falder Dig underligt, at jeg skriver saaledes, men randsag Skriften, og Du vil see, at jeg ikke lyver, Du vil finde, at ethvert Ord jeg har sagt, er Sandhed. O kjære Venner, saa mange, som monne læse dette simple Skrift, kommer dog til Herren, lader den Helliges Blod dog ikke være spildt, han kjøbte os dyrt fra Satans Lænker, han udgav sin Aand paa Korset, og udøste sit hellige Blod for os, o, skulde han da have gjort alt dette for intet, skulde vi ikke stræbe at faae det, som han har kjøbt saa dyrt for os, o vee os, om vi træde hans Død under Fødder og foragte hans hellige Blod, vee! hver den, som ikke omvender sig, medens der endnu er Tid dertil; ingen veed, hvilket Øieblik Herren kalder ham, og sandelig, den Dag er nær for Haanden, at Herren skal lade svare Plager komme over Jorderige, og de, som boe paa Jorden, skulle bespotte den Herre Zebaoth, og ikke omvende sig (nemlig de Ugudelige), men de Hellige ville imidlertid vaage og bede, ventende deres Herre og Huusbond hjem; thi snart vil han komme med Ild og Sky, og regiere et tusinde Aar med sine Hellige, og derefter i al Evighed.

Vi have havt den glædelige Efterretning, at vore afreiste Sødskende, 28 i Tal, ere afseilede fra Liverpool den 11te Marts med Skibet Italy til Ny Orleans, alle karske baade paa Legeme og Aand. Ældste Snow haaber at træffe sammen med dem i St. Louis ved Missourifloden. Red.

De der har tegnet sig, som og alle Andre, baade Rige og Fattige, paamindes herved om, ikke at forglemme Emigrations-Fondet, men være lige saa gavmild imod Herren, som han er imod dem, og ikke lade Avisrygter eller noget andet Djevleværk svække deres Nidkjærhed for Guds Riges Fremgang i disse sidste Dage.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.

Trykt hos F. E. Bording.